

POSTANOWIENIE

26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2025 r. w Warszawie
zażalenia Z. W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wadowicach

z 7 listopada 2024 r., I Co 818/24,

w sprawie ze skargi Z. W.

o wznowienie postępowania

w sprawie z wniosku A. S.

z udziałem Z. W.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 listopada 2024 r. Sąd Rejonowy w Wadowicach, w sprawie z wniosku wierzyciela A. S. przy uczestnictwie dłużnika Z. W., w przedmiocie skargi dłużnika Z. W. o wznowienie postępowania w sprawie I Co 651/19, w przedmiocie skargi Z. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia z 9 września 2024 r. wydanego pod sygn. I Co 818/24, odrzucił skargę.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie dłużnik wniósł zażalenie osobiście (nie był zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika). Przypomnieć należy, że

również z tego względu została odrzucona (przez Sąd Rejonowy) skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z 9 września 2024 r. wydanego pod sygn. I Co 818/24.

W praktyce Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż w tego typu przypadku zażalenie powinno podlegać odrzuceniu. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje bowiem zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Dotyczy to także postępowania toczącego się na skutek wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia (zob. np. postanowienie SN z 14 kwietnia 2021 r., I CZ 33/20). Sporządzenie zażalenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę (uczestnika postępowania nieprocesowego) pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia takiego zażalenia wprost, jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełnienia tego braku. Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę, ani jej pełnomocnika w jakiegokolwiek formie (zob. m.in. postanowienia SN z 9 lipca 2021 r., IV CZ 26/21; z 16 lipca 2021 r., I CZ 21/21; z 25 lutego 2022 r., III CZ 46/22; z 14 czerwca 2022 r., III CZ 197/22).

Jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawia się również stanowisko wskazujące na konieczność rozpoznania zażalenia w opisanej powyżej sytuacji (postanowienie SN z 14 maja 2024 r., III CZ 47/24). Wskazuje się, że zażalenie na odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinno zostać wniesione przez adwokata lub radcę prawnego. Jeżeli jednak odrzucenie skargi nastąpiło z powodu naruszenia art. 87¹ § 1 k.p.c., to zażalenie na odrzucenie wniesione z naruszeniem tego przepisu nie może zostać odrzucone, gdyż w ten sposób Sąd Najwyższy nigdy nie mógłby skontrolować merytorycznie prawidłowości odrzucenia skargi przez sąd powszechny.

Podzielając drugi z wymienionych poglądów, Sąd Najwyższy wskazuje, iż Sąd Rejonowy podjął prawidłowe rozstrzygnięcie. Sąd ten właściwie odrzucił skargę na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. Podstawy odrzucenia skargi zostały właściwie i szczegółowo opisane w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.

[a.†]